

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2020 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział XII Cywilny

w składzie następującym

Przewodniczący: Sędzia Maria Taront

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2020 roku w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko J. G. i L. G.

o zapłatę

1. Oddala powództwo.

2. Kosztami procesu obciąża w całości powoda w związku z tym zasądza od niego na rzecz każdego z pozwanych kwotę 10 817,00 zł (dziesięć tysięcy osiemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

SSO Maria Taront

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 24 kwietnia 2018 r. powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanych J. G. i L. G. na swoją rzecz kwoty 224.789,94 zł wraz z odsetkami umownymi karnymi od kwoty 215.747,15 zł od dnia 23 kwietnia 2018 r. w wysokości podwójnego oprocentowania umownego, które na dzień sporządzenia pozwu wynosi 10% oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od kwoty 9.039,25 zł. Powód wniósł także o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w wysokości 2.810,00 zł.

W uzasadnieniu powód podał, że strony zawarły w dniu 30 listopada 2009 r. umowę kredytu hipotecznego nr (...), a strona pozwana nie wywiązała się z obowiązku terminowego dokonywania spłaty w wysokościach ustalonych w umowie. W związku z brakiem zapłaty powód pismami z dnia 13 października 2017 r. wypowiedział przedmiotową umowę i postawił całą należność w stan wymagalności. Pozwani do dnia dzisiejszego nie spłacili jednak wymaganej należności. (k. 1-8).

Postanowieniem z dnia 15 czerwca 2018 r. Sąd stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w Poznaniu (k. 10).

Nakazem zapłaty z dnia 13 listopada 2018 r. Sąd nakazał pozwany, aby solidarnie zapłacili na rzecz powoda kwotę 224.789,94 zł wraz z odsetkami karnymi w wysokości dwukrotności wysokości odsetek umownych wynoszących na dzień wniesienia pozwu 10% od kwoty 215.747,15 zł naliczanymi od dnia 23 listopada 2017 r. do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 9.039,25 zł naliczonymi od dnia 23 listopada 2017 r. do dnia zapłaty a nadto kwotę 11.537,44 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 17 zł z tytułu zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwotę 280,44 zł tytułem zwrotu kosztów notarialnego uwierzytelnienia dokumentów (k. 115)

Pismem z dnia 14 grudnia 2018 r. pozwani wnieśli sprzeciw od nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa w całości, zwolnienie pozwanych od poniesienia kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego i obciążenie powoda kosztami postępowania oraz zasądzenie na rzecz pozwanych kosztów procesu według norm przepisanych. Nadto pozwani wnieśli o przyznanie im pełnomocnika z urzędu.

W uzasadnieniu pozwani wskazali, iż kredyt hipoteczny został w istocie zawarty przez nich, ale był on w całości przeznaczony dla ich syna M. G., który otrzymał całą kwotę kredytu od powoda. To także syn pozwanych dokonywał spłaty kredytu bezpośrednio na konto banku od grudnia 2009 r. do maja 2017 r. W czerwcu 2017 r. zaprzestał on spłaty kredytu i zwrócił się do pozwanych celem wyjaśnienia jaka kwota kredytu została już przez niego spłacona. Mimo wielu pism z Banku pozwani nigdy nie otrzymali informacji jaka kwota kredytu została już spłacona. Nadto pozwani podkreślili, iż wszczęli oni procedurę reklamacji kredytu (k. 129-131).

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał stanowisko wyrażone w pozwie i dalszych pismach procesowych (k. 163-165).

Pismem z dnia 17 stycznia 2019 r. pozwani cofnęli wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu (k. 192).

Pismem z dnia 31 lipca 2019 r. pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości, zobowiązanie powoda do przedłożenia umów (...) zawartych z Ubezpieczycielami oraz zestawienia dokonywanych przez Bank wpłat na rzecz Ubezpieczyciel na okoliczność wykazania rzeczywistych kosztów związanych z zabezpieczeniem kredytu oraz zasądzenie od powoda na rzecz każdego z pozwanych kosztów procesu w podwójnej wysokości, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwani wskazali, że na mocy umowy kredytu hipotecznego nr (...) powód udzielił pozwanym kredytu na kwotę 163.437,05 zł przy czym zgodnie z § 2 lit a Umowy jedynie kwota 150.000,00 zł została przekazana pozwanym na cel konsumpcyjny, a pozostała część przeznaczona została na pokrycie składek ubezpieczenia stanowiących zabezpieczenie kredytu. Strony zawierały 4 aneksy do przedmiotowej umowy kredytu, na podstawie których bank odrażał pozwanym spłatę kredytu, jednocześnie na podstawie przedmiotowych aneksów bank każdorazowo doliczał do salda kredytu część rat, których spłata była wstrzymana w okresie karencji- łącznie na podstawie wszystkich aneksów bank do salda kredytu doliczył kwotę 105.944,33 zł stanowiącą blisko 2/3 realnie udzielonego kredytu. Pozwani podnieśli, iż przedmiotowe postanowienia aneksów uznać należy za abuzywne.

Jednocześnie do salda kredytu doliczona została kwota 1.470,93 zł tytułem wznowienia ubezpieczenia na wypadek odmowy wpisu hipoteki (§ 3 ust. 2 Umowy). W ocenie pozwanych postanowienie powyższe zostało wpisane do rejestru klauzul abuzywnych pod nr (...). Nadto do rejestru klauzul abuzywnych pod nr (...), zostało wpisane postanowienie § 19 pkt II ust 6 mowy uprawniającej Bank do doliczenia do salda kapitału bądź rat kredytu ubezpieczenia Programu (...) i innych ubezpieczeń.

Pozwani wskazali, iż powód nie udowodnił wysokości roszczenia bowiem na tą okoliczność przedstawił wyłącznie wyciąg z ksiąg bankowych. Nadto podkreślili, że wypowiedzenie umowy kredytu hipotecznego z dnia 30 listopada 2009 r. było bezskuteczne bowiem zostało ono dokonane warunkowo, natomiast wypowiedzenie umowy jako jednostronne oświadczenie woli o charakterze pnawnokształtującym nie może zostać uczynione z zastrzeżeniem warunku (k. 210-217).

Pismem z dnia 22 października 2019 r. powód wskazał, iż podpisując umowę kredytu pozwani, zgodnie z treścią § 4 i 19 ust. 2 i 4 umów mieli możliwość wyboru rodzaju ubezpieczenia i opcji sfinansowania ubezpieczenia i pozwani wybrali opcję sfinansowania go przez powoda. Nadto postanowienia te zostały świadomie zaakceptowane przez pozwanych.

Nadto powód wskazał, że aneksy do umów zostały zawarte na wniosek pozwanych i skutkowały czasowym zawieszeniem spłaty raty odsetkowej kredytu. Powód zaprzeczył także jakoby wypowiedzenie pozwanym umowy kredytu dokonane zostało pod warunkiem (k. 244-245).

W dalszym toku sprawy strony podtrzymały swe stanowiska procesowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 listopada 2009 r. pozwani zawarli z powodem umowę kredytu hipotecznego nr (...), na mocy której powód udzielił pozwanym kredytu na kwotę 163.437,05 zł. Zgodnie z § 2 lit a przedmiotowej umowy powodom została przekazana kwota 150.000 zł, natomiast pozostała suma kredytu została przeznaczona na pokrycie części składek ubezpieczeń stanowiących zabezpieczenie Kredytu. Do salda kredytu zgodnie z § 3 ust. 2 Umowy doliczona została także kwota 1.470,93 zł tytułem wznowienia ubezpieczenia na wypadek odmowy wpisu hipoteki. W rzeczywistości, cała suma kredytu przelana była na rachunek bankowy syna pozwanych, który dokonywał spłaty kredytu.

Kredyt został wypłacony jednorazowo i miał zostać spłacony w 252 miesięcznych równych ratach kapitałowo-odsetkowych. Oprocentowanie kredytu było zmienne i stanowiło sumę stałą marży banku oraz wskaźnika WIBOR 3M i na dzień zawierania umowy wynosiło 9,90%.

Umowa ta została zmieniona Aneksiem z dnia 18 września 2013 r., na mocy którego wydłużono okres spłaty kredytu. Zgodnie z § 2 ust. 2 Aneksu powód po upływie 18 miesięcy od dnia wejścia aneksu w życie wyliczył sumę kwot wszystkich odroczonej części rat kredytu naliczonych przy jednoczesnym podwyższeniu marży i kwotę tą doliczył do salda kredytu pozostającego pozwanym do spłaty, w kwocie 30.990,47 zł.

Aneksiem z dnia 26 czerwca 2012 r. powód doliczył pozwanym do salda kredytu kwotę 9.453,59 zł wskazując, że przedmiotowa kwota stanowi kredyt konsumencki.

Aneksiem z dnia 22 lutego 2013 r. do kapitału kredytu została doliczona kwota 5.924,22 zł, która zgodnie z § 1 ust 2 Aneksu stanowi skapitalizowane odsetki naliczone w okresie trwania karencji, zaległe wierzytelności oraz odsetki ze stanu bieżącego.

Kolejnymi dwoma aneksami z dnia 18 września 2013 r. i 30 maja 2017 r. wydłużono pozwanym okres kredytowania do dnia 31 marca 2036 r. oraz doliczono łącznie do salda kredytu kwotę 59.576,05 zł.

Pozwani w czerwcu 2017 r. skontaktowali się z powodem celem ustalenia wysokości spłaconego kapitału kredytu. Pozwani jednakowoż nigdy nie otrzymali od Banku przedmiotowej informacji. Nadto pozwani zostali pismem z dnia 17 sierpnia 2018 r. poinformowani przez Rzecznika Klienta o nieprawidłowościach związanych z ich kredytem i zamierzali wnieść odwołanie do Biura Rzecznika (...).

Oświadczeniem z dnia 13 października 2017 r. powód wypowiedział pozwanym umowę kredytu, z zastrzeżeniem, że rozważy możliwość cofnięcia w.w. oświadczenia w przypadku uregulowaniu w okresie wypowiedzenia całości należności obejmującej na dzień wypowiedzenia 3.593,24 zł.

Pozwani do dnia dzisiejszego nie uiścili wymaganej należności.

Dowód: odpis KRS powoda (k. 20-36), umowa kredytu hipotecznego nr (...) (k. 40-45), pełnomocnictwa (k. 47-50), aneks do umowy kredytu z dnia 28 września 2010 r. (k. 51-53), aneks do umowy kredytu hipotecznego z 26 czerwca 2012 r. (k. 57-59), aneks do umowy kredytu hipotecznego z dnia 22 lutego 2013 r. (k. 61-63), aneks do umowy kredytu hipotecznego z dnia 18 września 2013 r. (k. 65-68), aneks do umowy kredytu hipotecznego z dnia 30 maja 2017 r. (k. 70-71), wezwanie do zapłaty z dnia 12 września 2017 r. (k. 73-76), wypowiedzenie umowy kredytu wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 77-84), ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 19 stycznia 2018 r. (k. 85-88), wyciąg z ksiąg bankowych (k. 89), rozliczenie kredytu (k. 90-112), potwierdzenie wypłaty środków (k. 132), umowy ubezpieczenia oraz potwierdzenia cesji praw z polisy ubezpieczeniowej oraz korespondencja storn w zakresie ubezpieczenia(k. 246-278), wnioski o kredyt hipoteczny (k. 279-286), oświadczenia o sytuacji dochodowo-majątkowej stron (k. 287-289), wezwania do zapłaty z nią 17 stycznia 2019 r. (k. 298), wezwanie do zapłaty z dnia 28

maja 2019 r. (k. 299, 300), przesłuchanie powódki (płyta k. 303), korespondencja stron dotycząca rozliczeń kredytu (k. 133-147), korespondencja windykacyjna stron(k. 148), regulamin kredytu (k. 166-172)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie kserokopii dokumentów urzędowych i prywatnych zgromadzonych w aktach sprawy oraz dowodach osobowych w postaci przesłuchania powódki.

Zgromadzonych w sprawie dokumenty urzędowe i prywatne, Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Zgodnie z treścią art. 244 k.p.c. dokumenty urzędowe stanowią dowód tego co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Zgodnie natomiast z treścią art. 245 k.p.c. dokumenty prywatne stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Zgromadzone w sprawie dokumenty nie były kwestionowane przez strony. Również Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować zgromadzone w sprawie dokumenty urzędowe i prywatne z urzędu. Wiarygodność kserokopii dokumentów również nie budziła wątpliwości Sądu. Mimo, że kserokopia nie jest dokumentem, a stanowi jedynie element twierdzenia strony o istnieniu dokumentu o treści odpowiadającej kserokopii, to w niniejszej sprawie żadna ze stron nie podniosła zarzutów kwestionujących istnienie określonych dokumentów prywatnych czy urzędowych.

Zeznania pozwanej Sąd uznał za wiarygodne w zakresie, w którym znalazły one potwierdzenie w całym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Zeznania pozwanej były spójne, logiczne i konsekwentne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie, powód dochodził od pozwanych zapłaty kwoty 224.789,94 zł wraz z odsetkami umownymi karnymi od kwoty 215.747,15 zł od dnia 23 kwietnia 2018 r. w wysokości podwójnego oprocentowania umownego, które na dzień sporządzenia pozwu wynosi 10% oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od kwoty 9.039,25 zł.

Pozwani ostatecznie nie kwestionowali zawarcia umowy pożyczki, kwestionowali zaś wysokość zobowiązania wobec powoda.

Na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Oznacza to, że na powodzie ciążył obowiązek przekazania kredytobiorcy określonej kwoty, na pozwanych zaś spoczywało zobowiązanie zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W ocenie Sądu przedstawione przez stronę powodową dokumenty nie są wystarczające do przyjęcia, że żądane przez nią roszczenie zostało uzasadnione zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Celem wykazania wysokości roszczenia powód przedłożył jedynie wyciąg z ksiąg bankowych oraz dokument oznaczony w pozwie jako rozliczenie, z którego w ocenie Sądu w żaden sposób nie wynika wysokość roszczenia powoda. Godzi się bowiem wskazać, iż powód w toku całego postępowania nie był w stanie wskazać jaka kwota kredytu została faktycznie przed wypowiedzeniem umowy przez pozwanych spłacona. Co więcej kwestia ta jest przedmiotem toczącego się obecnie postępowania reklamacyjnego pomiędzy stronami. Pozwani zaś, jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jeszcze przed wytoczeniem niniejszego powództwa próbowali ustalić z powodem wysokość swego zobowiązania oraz kwotę, kredytu którą spłacili dotychczas. W świetle powyższego w ocenie Sądu przedstawione przez powoda

dokumenty, w szczególności zaś wyciąg z ksiąg bankowych i informacje w nim zawarte uznać należało za niewystarczające do wykazania wysokości jego roszczenia wobec pozwanych bowiem nie znalazły one potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Nadto godzi się zauważyć, iż pismem z dnia 13 października 2017 r. powód wypowiedział pozwanym umowę kredytu/pożyczki numer (...) z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia pisma. Jednocześnie powód wskazał, że rozważy możliwość cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu w przypadku uregulowania w okresie wypowiedzenia całości zaległości.

Analizując skuteczność wypowiedzenia umowy kredytowej należy przypomnieć treść art. 75 ustawy prawo bankowe, który stanowi, że w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu. Termin wypowiedzenia, o ile strony nie określą w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni.

W ocenie Sądu z treści przedmiotowego wypowiedzenia w sposób bezsprzeczny wynika, iż zostało ono uczynione z zastrzeżeniem warunku. Sąd w całości podziela i przyjmuje jako własny przy tym pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 kwietnia 2009 r., iż „jednostronne oświadczenia woli wywierające z chwilą ich złożenia innej osobie wpływ na jej stosunki majątkowe z reguły nie powinny być dokonywane z zastrzeżeniem warunku, ochrona prawna bowiem interesów tej osoby wymaga, aby zakres skuteczności takich oświadczeń był od razu oznaczony. Dotyczy to zwłaszcza wypowiedzenia, prowadzącego do zakończenia stosunku zobowiązaniowego o charakterze trwałym, gdyż druga strona powinna mieć od razu pewność co do swojej sytuacji prawnej.” Niedopuszczalne jest bowiem uzależnienie skuteczności prawnej czynności jednostronnie kształtującej pozycję prawną innego podmiotu od ziszczenia się warunku z uwagi na postulat pewności i przewidywalności stosunków prawnych. Z perspektywy osób, których sytuacja prawna ma być przez jednostronną czynność prawną ukształtowana, dopuszczenie zastrzeżenia warunku powodowałoby okres niepewności, czy dana czynność jest skuteczna prawnie (zob. P. Sobolewski (w:) K. Osajda, Kodeks cywilny. Komentarz, 2020, wyd. 26, [legalis online](#)).

Sąd dostrzega również odmienne poglądy doktryny w tym zakresie umożliwiające uzależnienie skuteczności jednostronnej czynności prawnej od warunku zawieszającego (zob. P. Sobolewski (w:) K. Osajda, Kodeks cywilny. Komentarz, 2020, wyd. 26, [legalis online](#) za M. Warciński, Umowne prawo odstąpienia. Warszawa 2010, s. 109, zob. także Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku - V Wydział Cywilny, z dnia 9 września 2019 r., sygn. akt V ACa 265/19) jednakże w ocenie Sądu pogląd ten nie może znaleźć zastosowania w niniejszym postępowaniu.

Godzi się bowiem wskazać, iż w wypowiedzeniu z dnia 13 października 2017 r. warunek został zastrzeżony w sposób, który powoduje, że nawet jego ziszczenie nie kreuje pewności co do sytuacji prawnej drugiego podmiotu. Bowiem z treści wypowiedzenia wynika jednoznacznie, iż po ziszczeniu się warunku - zapłaceniu zaległej należności przez pozwanych powód rozważy możliwość cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu. Powyższe powoduje, że nawet w przypadku spełnienia żądań powoda pozwani nie mieliby pewności, czy jego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu zostałyby cofnięte. Taką sytuację uznać należy zaś za niedopuszczalną. Doprowadza ona bowiem do rażącej nierównowagi stron stosunku zobowiązaniowego, umożliwiając podmiotowi profesjonalnemu w praktyce nieograniczoną możliwość kreowania sytuacji prawnej pozwanych- konsumentów.

Podkreślenia wymaga przy tym, że konsekwencją zastrzeżenia warunku w czynności, której właściwość sprzeciwia się takiemu zastrzeżeniu, jest nieważność warunku, chyba że z treści czynności wynika, iż bez zastrzeżenia warunku czynność nie zostałaby dokonana – art. 58 § 3 KC (zob. zob. P. Sobolewski (w:) K. Osajda, Kodeks cywilny. Komentarz, 2020, wyd. 26, [legalis online](#)).

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy wskazać należy, iż powód jako podmiot profesjonalny dokonał wypowiedzenia umowy kredytu pozwanym z zastrzeżeniem warunku i to warunku określonego w taki sposób, który uznać należy za nieprawidłowy. W ocenie Sądu Okręgowego, w niniejszym przypadku niewystarczającym byłoby zastosowanie reguły wyrażonej w art. 58 § 3 k.c. bowiem, z treści jednostronnego oświadczenia woli powoda interpretowanego całościowo wynika, iż w istocie kierując do pozwanych przedmiotowe wypowiedzenie umowy dążył on do uregulowania przez nich zobowiązania, a więc wezwania ich do zapłaty. Podkreślenia bowiem wymaga, iż to na banku- profesjonalistcie spoczywa obowiązek takiego formułowania treści swych czynności, aby przeciętny konsument nie miał wątpliwości co do skutków prawnych, które one wywołują. W niniejszej sprawie powód nie sprostął temu wymogowi. Mając na uwadze powyższe uznać należy, iż wypowiedzenie umowy z dnia 13 października 2017 r. z uwagi na jego warunkowy charakter jest nieważne. W świetle zaś nieskutecznego wypowiedzenia pozwanym umowy kredytu hipotecznego nr nr (...) roszczenie powoda nie jest na chwilę obecną wymagalne.

W tym miejscu Sąd przypomina, że postępowanie cywilne ma charakter kontradyktoryjny, czego wyrazem jest przede wszystkim dyspozycja art. 232 k.p.c., określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły zawartej w art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Trzeba podkreślić, że zasady art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim i w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał. Zaznaczyć także należy, że nie jest rzeczą Sądu poszukiwanie za stroną dowodów przez nią nie wskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76). Dopuszczenie dowodów z urzędu jest bowiem prawem, a nie obowiązkiem Sądu, z którego to prawa powinien szczególnie ostrożnie korzystać, tak by swym działaniem nie wspierał żadnej ze stron procesu. Faktycznie działanie Sądu z urzędu powinno ograniczać się tylko do sytuacji, gdy strona działa bez fachowego pełnomocnika i dodatkowo jest nieporadna.

Wobec powyższego zgodnie z ogólną regułą, wyrażoną w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wskazana zasada oznacza, że powód składając pozew powinien udowodnić fakty, które w jego ocenie świadczą o zasadności powództwa. Udowodnienie faktów może nastąpić przy pomocy wszelkich środków dowodowych przewidzianych przez kodeks postępowania cywilnego. Nie ulega także wątpliwości, że co do zasady to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia twierdzeń zawartych w pozwie, bowiem to on domaga się zapłaty i powinien udowodnić zasadność swojego roszczenia.

W ocenie Sądu powód nie sprostął temu ciężarowi, a co za tym idzie jego powództwo winno podlegać oddaleniu.

Biorąc zaś pod uwagę, iż przytoczone powyżej argumenty w sposób jednoznaczny przemawiały za niezasadnością roszczenia powoda Sąd uznał, iż odnoszenie się do pozostałych argumentów podnoszonych przez pozwanych w toku niniejszego postępowania było bezprzedmiotowe.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, obciążając nimi w całości powoda jako stronę przegrywającą niniejszą sprawę. Na koszty procesu poniesione przez pozwanych złożyły się następujące kwoty: 10.800 tytułem wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa, łącznie 10.817 zł. Z uwagi na powyższe, Sąd zasądził od powoda na rzecz każdego z pozwanych kwotę 10.817 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu o czym orzekł w punkcie II wyroku. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego Sądu ustalił w oparciu o przepis § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 265)

/-/ SSO Maria Taront